

CRISTINA COMENCINI AŞK

YÜREĞİMDEKİ CANAVAR

Çeviri: Gül Batuş

CRISTINA COMENCINI

Yüregimdeki
Canavar

Can Yayınları 1980

La bestia nel cuore, Cristina Comencini

© 2004, Giangiacomo Feltrinelli Editore Milano

© 2011, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.

Bu eserin Türkçe yayın hakları Onk Ajans Ltd. Şti. aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Haziran 2011

Bu kitabın 1. baskısı 3000 adet yapılmıştır.

Kapak tasarımı: Ayşe Çelem Design

Kapak baskı: Azra Matbaası

İç baskı ve cilt: Ekosan Matbaası

ISBN 978-975-07-1326-2

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

www.canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

CRISTINA COMENCINI

Yüregimdeki Canavar

ROMAN

İtalyanca aslından çeviren

Gül Batuş

CRISTINA COMENCINI, 1956'da doğdu. Ekonomi öğrenimi yapan Comencini, Zoo (Hayvanat Bahçesi) adlı çocuk hikâyesinin beyazperdeye aktarılması için yapılan öneri üzerine 20. yüzyıl İtalyan sinemasının öncülerinden olan babası Luigi Comencini'nin izinden giderek senaristliğe ve film yönetmenliğine başladı. Bu arada romancı ve öykücü olarak edebiyat alanındaki çalışmalarını da sürdürdü. Comencini'nin çeşitli dillere çevrilen kitapları Le pagine strappate (Yırtık Sayfalar), Passione di famiglia (Aile Tutkusu), 1999'da Can Yayınları'ndan İtalya'da Bir Türk Sevdim adı altında yayımlanan Il capotto del Turco, Matrioska (Matrioşka), La bestia nel cuore (Yüreğimdeki Canavar), L'illusione del bene'dir (İyilik Yanılsaması).

Cristina Comencini'nin Can Yayınları'ndaki diğer kitabı:

Geceyle Gelen, 2010

Bir gazete haberiyle tanıdığım,
gerçek hayatta hiç karşılaşmadığım D. ve S.ye

“Çünkü evlatlar, tıpkı ağı yukarı çekerek keten ipleri denizin derinliğinden kurtaran mantarlar gibi, ölülerin isimlerini kurtarıp onları ölümsüz kılarlar.”

AİSKHYLOS, *Coefore*

“Sizi oburluğunuz yüzünden kınamıyorum benzerlerim; bu, doğanın kanunu, yapacak bir şey yok; ama önemli olan, bu kötü doğaya hükmedebilmektir. Sizler birer köpekbalığısınız, doğru; ama içinizdeki köpekbalıklarına hükmederseniz birer meleksiniz; çünkü bütün melekler iyi hükmedilmiş köpekbalıklarıdır.”

H. MELVILLE, *Moby Dick*

Ölümler

1

“İmdat! Ne istiyorsunuz? Ah! Hayır! Ah! Tanrım, bırakın beni, kıymayın bana! Bırakın gideyim! Oh Tanrım! Hayır, yapmayın, yalvarıyorum, sizi kimseye şikâyet etmeyeceğim...”

“Kes sesini, orospu! Aç bacaklarını... kıpırdama, yoksa seni öldürürüm!”

“Ah! Yalvarıyorum, lütfen, hayır... size hiçbir şey yapmadım ben, bırakın gideyim...”

“Suratsız aptal... artık konuşma tamam mı? Getir beni, orospu... ah...”

Saldırganın çarpık çurpuk olmuş suratı, parktaki çalılıkların arkasındaki kızın bedeni ve duyularını yitirmiş yüzü, adam kızın cansız bedeni üzerine kapanıp boşalmadan saniyeler öncesinde aynı anda kadrajlanıyor. Geride sadece insan iniltileri kalıyor ve bunlar zaten ulusal ses kaydında bulunduğu için dublajlanmıyor, Amerikalı aktörün sesi olduğu gibi kullanılabilir. Bir inilti her lisanda iniltidir ve haz sesleri her insan için aynı anlamı ifade eder. Ve hiç kuşkusuz bir tecavüzcü de hep aynı türe dahildir.

Sabina sandalyesinden kalkıp reji masasına doğru döndü. Sesçi ve yönetmen aralarında konuşuyorlar, öteki odadan duyulmayacaklarını biliyorlardı. Bunu hep yaparlardı. Sabina önünde duran sempatik oğlana bir göz attı. Çok sigara içmekten kartlaşmış kötü adamlara özgü

sesi nedeniyle genellikle tecavüzcüleri seslendirmesine karşın çok kibar ve terbiyeli bir gençti ve her zaman beş parasızdı. Asistan elinde kalemi masanın arkasında bekliyordu. Yüzü yeşilimsi bir renk almış, gözleri ekrana bakmaktan kızarmış, müthiş bir sigara içme arzusu duyuyordu. Sabina “Ben de onun gibi olacağım,” diye düşündü.

“Maria, lütfen onlara sorar mısınız, acaba bize çekimin nasıl olduğunu söylemek zahmetinde bulunacaklar mı?”

Asistan saate baktı ve iç telefonun düğmesine bastı.

Sıkıntılı bir sesle, belirgin Romalı aksanıyla “Nasıldı?” diye sordu.

Sonunda yanıtladılar.

“Fena değil. ‘Kes sesini, orospu’ belki biraz yumuşakça. Ama ‘Aç bacaklarını’ iyi diyebilirim. Ama yine de biraz daha heyecan gerekli Sabina. Ses korku dolu olmalı, soluğunu kesen, nefes almanı engelleyen bir korkuyu yansıtmalı. Bir kere daha deneyelim ve aradan sonra tekrar başlayalım.”

Çember ilk görüntünün üzerinde durdu. Maria her zamanki gibi sordu:

“Bunu da kayıta bırakayım mı?”

Rejiden:

“Bırak, belki montajlarız.”

“Tamam. Başka bir plana geçiyorum.”

Asistan hızlı bir anons yaptı, bu arada görüntü akma-ya başladı.

“120, dördüncü, ikinci plan.”

Sarışın kız parkta koşuyordu, nefes nefese kalmıştı, belki de attığı son turdu. Son turda Sabina da kendisini ölüyormuş gibi hissediyor, hiçbir şey görmüyordu, gözü yerdeydi, sadece çakıl taşlarını görüyordu, seni varış noktasından ayıran mesafeyi düşünme, attığın her adıma odaklan. Sarışın kız da böyle yapıyor ve adamı görmüyordu. Adam onu günlerdir izliyordu. İzleyici onu iyi tanıyordu, kız farkında değildi. Aniden siyah karaltı üzerine çöküyordu:

“İmdat! Ne istiyorsunuz? Ah! Hayır! Tanrım, bırakın

beni, kıymayın bana! Bırakın gideyim, yalvarırım, kimseye şikâyet etmeyeceğim...”

Gerçekten irkildi, sabah yaptığı koşuları düşünürken aklı karışmış, ağacın arkasından aniden çıkan kapkara adam onu şaşırtmıştı. Seslendirme uzayarak biraz senkronu kaçırdı ama korkuyu yansıttı.

“Kes sesini, orospu! Aç bacaklarını... kıpırdama, yoksa seni öldürürüm!”

“Ah! Yalvarıyorum, lütfen, hayır.. size hiçbir şey yapmadım ben, bırakın gideyim...”

Bacaklarının arasında o yapışkan et parçasını, sokacak yeri arayan elleri hissetmek ne korkunç bir duygu. Bir erkek böyle bir durumdan nasıl zevk alabilir?

“Suratsız aptal... Artık konuşma tamam mı? Getir beni... orospu... ah...”

Çember durdu. Sabina ve adam aynı anda arkalarındaki cama doğru döndüler. Sabina kendisini dışarıda bekleyen Franco’yu düşünüyordu.

“Biliyorum, biliyorum, ilk seferki biraz uzun oldu,” dedi sıkılarak.

Yönetmen rejiden gülümsüyordu. Bütün kızları avucunun içinde hissetmek hoşuna gidiyordu; işe almadan önce hepsini yatağına atardı. Onları önce akşam yemeğine davet eder, sonra eve götürürdü; neyse ki bir iki kereden fazla olmazdı bu. Sabina sertleşmek için göğüslerinin arasına giren uzun ve yumuşak penisi, o kırmızı yüzü düşündü. Franco’ya bunu asla anlatmamıştı. Ne gülüyorsun namussuz?

“Evet, ilk seferki biraz uzun oldu, ama yukarı çekebiliriz değil mi Maria?”

Asistan eğer bir sigara içmezse ölecek gibi hissediyordu kendisini, üstelik karnı da açtı.

“Kolayca yukarı çekilebilir.”

“İlk bölüm gerçekten çok iyiydi Sabina, tüylerimi diken diken ettin, sanki oradaymışsın gibiydi.”

Sabina sandalyenin üzerinde duran kalemlerle silgiyi aldı.

“İyi ki değildim. Hoşça kalın, montaj için bana gereksiniminiz yok.”

Sabina çantasını alıp ceketini giyerken Maria ilk ve son repliklerin montajına geçti.

“İmdat, ne istiyorsunuz’dan ‘Yoksa seni öldürürüm’e kadar ikinci plan. ‘Yalvarırım, hayır’dan ‘Orospu, ah’a kadar ilk plan. Montajlayalım, sonra bırakıyoruz.”

Franco Sabina’nın iştahla yemek yiyişini izliyordu. İkinci sigarasını içiyordu, ilkinin hamburgerin sosu üzerinde söndürmüştü. Neden hep açtı? Neden hep böyle sakindi? Çalışıyordu, yemek yiyordu, sevişiyordu ve uyuyordu.

“Sabina, ne güzel iştahlısın,” diye sevecenlikle konuşurken, lokmaları çiğnerken ağzından çıkan hafif, edepli şapırtının yarattığı kızgınlığı belli etmemeye çalışıyordu.

Sabina ona gülümsedi.

“Nöbet saat dokuzda başladı, yorgunum. Randevunu hiç sormuyorum.”

“Evet, hiç sorma, zaten biliyorsun. ‘Sinema az yapılıyor, televizyonda bir şeyler yapmaya çalış, yoksa açlıktan öleceksin!’”

Sabina yaklaşmakta olan fırtınayı hissediyordu, bu gibi durumlarda sessiz kalmak yerine tepki vermek daha hayırlıydı. Edilgenlik, karşısındaki adamı deli ediyordu.

“Televizyonda çok iyi işler yapılıyor, zaten sen hiç mutlu olmazsın.”

“Oysa sen hemen tatmin olursun, basit işini yapıp üç kuruşuna razı olursun.”

Sabina, hesap için garson kızı çağırırdı.

“Bu ruh halindeyken seninle konuşulmaz.”

Franco, tabağına ve Sabina’nın hesap pusulasını tutan eline baktı.

“İtalya’da televizyondan başka bir şey kalmadı zaten, ama kimse bir şey söylemiyor; bu kaçınılmaz bir durum ve herkes buna alışıyor: Gerçek bu; kes artık can sıkmayı! Televizyonda çalışmak istemiyorum, açlıktan ölmeyi yeğlerim!”

Sabina ona bakıyordu, haklıydı, pes etmiyordu. Kendisi uzun zaman önce aktris olma hayalinden vazgeçmişti ama yine de seslendirme yapmaktan hoşnuttu. Hesap pusulasını masaya bırakıp onun elini tuttu.

“Evet, haklısın. Sinema, tiyatro, müzik hepsi uzun yıllardır göz ardı edildi, sadece televizyon kaldı. Ama şimdi durum biraz daha iyi, farklı şeyler de yapılıyor..”

“Başkaları için iyi olabilir. Ben otuz beş yaşındayım ve yeniden başlamak için çok geç.”

“Tiyatroda çok güzel işler yaptın...”

“Neye yaradı? Hayran kitlesi de, para da sıfır.”

Sabina hesabı ödedi. Franco üçüncü sigarasını yaktı.

“Zaten iki tane içtin. Kahveyi bekle bari.”

Ağzında sigara ayağa kalktı, Sabina yol boyu onun arkasından gidip koluna girdi. Franco dönüp bakmadı; bu kadınınsı davranış hoşuna gitse de belli etmek istemiyordu.

“Emilia’ya göre bir radyo tiyatrosu yapmalısın, o tür programları hep dinler.”

Franco sinirli sinirli başını salladı.

“Zaten başka ne yapabilir ki? Bazen onu kıskanıyorum, körler dünyasında televizyonun ne işi olabilir?”

Sabina onun koluna daha sıkı sarıldı.

“Çok heyecanlı bir film seslendiriyorum, bu da televizyon için.”

Franco acı acı gülümsedi.

“Bir Amerikan televizyon filmi. Yavan bir şey ama korku verici. Seslendirdiğim kız, benim gibi her sabah parkta koşuya çıkıyor ve başına çok korkunç bir olay geliyor.”

“Neden o kadar erken koşuyorsun, bunu istemediğimi kaç kere söyledim sana.”

“Ama bu bir film.”

Sabina onun uzamış sakallı profilini, sigarayı tutan etli dudaklarını inceliyordu. Sarı tüylerle çevrelenmiş sert penisi, vücudunda gezinen elleri.

“Beni hâlâ seviyor musun?”

Adam derin bir iç çekti.

“Seninle asla tutarlı bir tartışma yapılamaz.”

2

“...Yanlarındaki villalar çoktan terk edilmişti. Lastik havuz yatakları, yağmura ve denizden esen dondurucu ve şiddetli rüzgârlara dayanabilmeleri için çocukların bahçeye gömdükleri sönük can simitleri. Manzaranın belirsiz renkleri, çamların açıklı koyulu yeşilliği arasında kırmızı, mavi, sarı sıralanmışlar. Carla her birini, şişirilmiş olarak, kasabanın işporta tezgâhlarında çocukların parmaklarıyla anne babalarına gösterilirken, deniz ve oyun mevsimine daha bir aydan fazla süre varken denizde geçirecekleri ilk gecenin özlemiyle dolu olarak hayal ediyor. Issız villalar arasında yürüyor, tatilcilerden geriye kalan çöpleri gözleriyle topluyor. Evin odalarını düzenleyip çamaşır valizlerini kapatırken, artan peynir parçalarını alüminyum folyoya sarıp kendi çöplerini öfkeyle poşetlere doldurmuşlardı. Yola çıkmadan önce son gezinti. Çalkantılı denizin, yağmurla ıslanmış çamların ve defne yapraklarının kokusunu ciğerlerinin en derin köşelerine kadar içine çekiyor. Şansına hava bozmuştu. Tüm ailesini neşeye boğan güneş, onun için sinirlerini altüst eden bir yük olmuştu. Bu durumu kocasına belli etmemeyi başarmıştı. Ama iki oğlu, deniz gözlüklerini, paletleri, havluları aceleyle kaldırıp delinmiş lastik terlikleri, eski gazeteleri atmasını izlerken onunla açıktan açığa alay etmişlerdi:

‘Anne, gidiyoruz, mutlu musun? Artık her şeyi atabilir, evi düzene sokup kapıyı kilitleyebilirsin.’

Ve dalgalar arasında son kez yüzmek için denize inmişlerdi. Sessiz eve, yapılmamış yataklara, kapalı panjurlara baktı. Burası şimdi gözüne daha çekici geliyor, ıssız ama onların varlığıyla dopdolu. Tatil süresince burada olmanın tadını çıkarmak yerine, bir fabrika, bir gemi ya da yatılı bir okuldaymış gibi işleri yürütebilmenin ağırlığını hissetmişti. Burasını sadece gece vakti, sualtı balık avcılığından, sandaldan, dolambaçlı yollardan kurtulup sağ salim yataklarında uyurken seviyordu. Ev gece vakti, kendi iç çekişlerinin sessizliğinde kendini aradığın boş bir alana dönüşür. Şimdi bütün yaşamı kesintisiz bir korku. Pek çok kez, mutluluklarının bedelinin ne zaman, çocukların doğumundan önce mi sonra mı, evlendikleri gün mü, yoksa sadece yılların geçmesiyle mi ortaya çıktığını sormuştu kendi kendine. İçindeki bir başka kimlik, o gün, o akşam boğulabilecekleri, bir trafik kazasında ölebilecekleri korkusunu yaşadığı sürece onlara hiçbir şey olmayacağını söylüyordu. Korkusu ve yaşamlarının kırılğanlığına ilişkin sadece kendisinin hissettiği bilinçlilik hepsini ölümden uzak tutuyordu. Uçakta da aynı şey oluyor, eğer bir an bile uçağın düşebileceğini düşünmekten vazgeçerse gerçekten düşeceğine inanıyordu. Ansızın ortaya çıkan bir hava boşluğu haklı çıkması için yeterliydi. Bunu düşünmeyenler delidir. Kaza, beklemediğin zaman gelir. O hep bekliyordu, bu nedenle hiç gelmeyecekti. Ama buna yaşamak denemezdi.

Eve çıkan yokuşta hızla yürüyor, zaman kaybetmemek için her şeyi aceleyle yapar, zayıf, bacakları kaslı, yorulmaktan değil, yaşamdan korkuyor. Gözü pek bir çocuktü, onu öyle yetiştirmişlerdi, korkmamayı öğretmişlerdi. Onların yaşındayken o da kendisini dalgalara atar, derinlere dalar, annesinin sandviç dağıttığı plaja kadar yüzer, sonra kayalıkların arkasında kaybolana dek yüzerdi.

Birden, ne yapmam gerek, diye düşünüyor. Yol kenarındaki kayanın ardında kaybolmak. Çocukken yolculuk sırasında çış yapmak için gittiği ve arabadan emekleyerek kaçmayı düşündüğü çalılıkların ardında bir hayvan gibi yere çömelmek. Komşunun alçak duvarından atlayıp saklanarak

beklemek. Arayışlar, polis arabaları. Sonra sessizlik ve denizin gürültüsü. Her villada bir kiler, makarna ve ton balığı kutuları, kazaklar, battaniyeler vardır. Ateş yakmamalı, yoksa dumandan izini bulurlar. Böylece, birkaç gün sonra kendi evinde saklanabilir; kaçak bile olsa, onun gibi biri fazla uzaklaşmamalı, alışıktığı eşyalar arasında dolaşmalı, kocasının, çocuklarının tişörtlerini giymeli. Azıkları bitince belki daha uzağa gidebilme cesaretini bulabilirdi daha sonra, terk edilmiş evde yaşanan uzun sürenin ardından onlarla ama onların yokluğuyla, tıpkı gece iç çekişlerin sessizliğindeki gibi.

İz bırakmamak için ayakkabılarını çıkarttığı, bir defne çalılığı arkasına büzülüp saklandığının farkına varmadan boş evini, açık kalmış tek panjuru düşünüyor. O oturma odası, yaprakları sararmış kitaplar, çarpık lamba, hepsini az sonra tekrar elde edebilir. Ve sonra karar verdi, bir oyun gibi çabucak, herkes denizden dönmeden önce. Komşuların duvarını, gerektiğinde, tuz, fesleğen, zeytinyağı alışverişinin yapıldığı en alçak yerinden atlıyor ve bir sıçramada onların bahçesinde. Burayı az biliyor, bir ya da iki kere akşam yemeği için gelmişti. Carla saklanacak bir yer arıyor ve en azından ilk hafta köpekleriyle dönmemelerini diliyor, köpektен korkuyor, belki her şeyden daha da fazla, hepsi çok akıllıdır ve seni nerede bulacaklarını bilirler.”

“Okumaktan yoruldun mu?”

Sabina gizlice saatine bir göz attı, bir an arkadaşının onu göremediğini unutmuştu.

“Hayır ama geç oldu, gitmeliyim.”

“Bugün çok kalmadın.”

“Bir saatten fazla okudum, ağzım kurudu.”

“Çay yapalım mı?”

Sabina gülümsedi, Emilia'nın ses tonu onu savunmasız kılıyordu. Bu hep böyle olmuştu, lise dörtte ilk tanıştıkları gün de aynı ses tonuyla, “Yan yana oturalım mı?” diye sormuştu.

“Olur, peki, bir çay yapalım, ama sonra gideceğim.”

CRISTINA COMENCINI

YÜREĞİMDEKİ CANAVAR

“Aşka bağımlı olmak, arayışlarla, yüceltmeler ve hayal kırıklığıyla yaşamak istemiyorum... Ruhun ve bedenin tutkusunu kendinde toplayacak bir şeyler bulmak istiyorum.”

Korkusuz ve önyargısız bir aşkı onlarınkı... Tasasız, sarsılmaz bir beraberlik... Franco bir TV dizisinde rol alırken Sabina ikinci sınıf filmlere dublajlar yapıyordu. Boş zamanlarının çoğunu da gitgide görme yetisini tamamen yitiren sevgili dostu Emilia'yla geçiriyordu.

Ama Sabina'nın hamile kalması, hayatlarını bir anda altüst etmeye yetti. İstenmeyen ya da sıradan bir hamilelik değildi bu. Sabina hamile kaldığı andan itibaren korkunç kâbuslar görmeye başlamıştı.

Çocukluğuna uzanan bir yolculuk, karanlıkta kalmış bazı gerçeklerin aydınlanmasını sağlayabilirdi. Franco, ya da yazdığı gibi, kendi çizdiği değil, onun için çizilen yolda yürümeye karar vermişti: “Bizim doğamız, tanımlanmayan arzularımız, verilen bütün sözlerden daha güçlü... hiçbir şeyi umsamadan, verilen bütün sözleri bozarak kendi başlarına davranıyor.”

İtalyan edebiyatının en cüretkâr yazarlarından Cristina Comencini, cinsellik ile sevgi, evlilik ile aşk, insan ile insandaki hayvan arasındaki gerilimi anlatıyor. Günümüz metropol insanının engellere direnen arzularını, kararları arındaki karanlık içgüdülerini deşifre eden, kışkırtıcı bir roman, Yüreğimdeki Canavar.

Kapak resmi: Lukasz Laska

ISBN 978-975-07-1326-2

9 789750 713262